

ρευθῆς). Πβ. ἀναγέρον **A 1 β**. 4) Μεταβάλλω τὴν φυσικὴν θέσιν πραγμάτων, ἀναμειγνύω Πελοπν. (Μάν.): Ἀνακινῶ τὰ χαρτιά (παιγνιόχαρτα). Συνών. ἀνακατένω **A 4**. 5) Περιδινῶ, περιστρέφω Κρήτ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀνακινῶ τὰ μάτια μου Λακων. Πίσσα νὰ σὲ ἀνακνήσῃ! (νὰ βράζεσαι μέσα εἰς τὴν κοχλάζουσαν πίσσαν τῆς κολάσεως! Ἀρά) Κρήτ.

B) Ἀμτβ. 1) Βράζω δυνατά, κοχλάζω Θήρ. Α.Κρήτ.: Ἀνεκνίγει τὸ νερὸ Α.Κρήτ. || Φρ. Ἀνεκνίζει τὸ αἷμα μου (ἐπὶ ὀργῆς) Θήρ. 2) Ὑποτροπιάζω, ἐπὶ νόσου Ἡπ. Κρήτ. — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Συνών. ξανακνίω, ξαναρωσῶ. 3) Αἰσθάνομαι ἰσχυρὰν συγκίνησιν, τρέμω Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐνεκύλησα τὴν ὥρα ποῦ τὸν εἶδα. Ἐνεκύλησεν ἡ καρδιά μου ὅδεν ἤκουσα τὴ φωνή του.

ἀνακωχή ἡ, λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Κρήτ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀνακωχή.

1) Προσωρινὴ διακοπὴ τῶν ἐχθροπραξιῶν μεταξὺ τῶν ἐμπολέμων λόγ. κοιν.: Ἐγινε ἀνακωχή. 2) Παῦσις, ἐπὶ μεταβολῆς εἰς τὸ καλῦτερον ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Κρήτ.: Ἡ βροχὴ ἔκαμε ἀνακωχή. Ὁ καιρὸς θὰ κάμῃ ἀνακωχή. Ἐτοιμαστῆτε ὅτι ὥρα κάνει ἀνακωχή νὰ φύγωμεν. Συνών. ἀνακοπή **1**.

ἀναλα ἐπίρρ. Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναλος.

Χωρὶς ὄρεξιν, χωρὶς προθυμίαν, συνήθως δις ἐπαναλαμβανόμενον πρὸς ἐπίτασιν τῆς σημ.: Ἀναλα ἀναλα μασῶ - τρώει - εὐτάει τὴ δουλείαν κττ. Συνών. ἀνοστα. Πβ. ἀνάλατα.

ἀναλαβαίνω, ἀναλαμβάνω λόγ. κοιν. ἀνελαβάνω Κρήτ. ἀναλαβαίνω σύννηθ. ἀνελαβάνω Κάρπ. ἀνελαβαίνω Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Παθ. ἄορ. ἀνελήφκα Θράκ. (Μυριόφ.) Μετοχ. ἀνελαβισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Τὸ μεσν. ἀναλαβαίνω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναλαμβάνω. Ὁ ἄορ. ἀνελήφκα ἀντὶ ἀνελήφθηκα ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀνελήφθη. Διὰ τὸν σχηματισμὸν τῆς μετοχ. ἀνελαβισμένος πβ. καὶ μεταλαβαίνω - μεταλαβισμένος κτθ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. καὶ ΦΚουκουλ. ἐν Ἀθηνᾷ 29 (1917) Λεξικογρ. Ἀρχ. 105 κέξ.

1) Λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας Λεξ. Δημητρ.: Ἀσμ.

Ἀναλαβαίνει ἓνα ραβδί καὶ πάει ἔξω! ὁ γέρος.

Ἀνάλαβε τὴ λύρα σου κ' ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου.

β) Δέχομαι νὰ φέρω εἰς πέρας ἐργασίαν ἢ ὑπόθεσιν τινα λόγ. κοιν.: Ἀναλαμβάνω ἢ ἀναλαβαίνω νὰ σοῦ τελειώσω τὴ δουλειὰ - τὴν ὑπόθεσιν κττ. Ἀναλαμβάνω ἢ ἀναλαβαίνω εὐθύνη.

γ) Ἀρχίζω νὰ ἐργάζομαι ὡς ὑπάλληλος εἰς ὑπηρεσίαν, εἰς τὴν ὁποίαν ὠρίσθην λόγ. κοιν.: Ἀναλαμβάνω τὰ καθήκοντά μου - ὑπηρεσία. 2) Ἀνακτῶ τὰς ἀπολεσθείσας σωματικὰς δυνάμεις ἔνεκα κοπώσεως ἢ ἀσθενείας κοιν.: Ἐκαμα ἔξι μῆνες ν' ἀναλάβω. Ὁ ἄρρωστος δὲ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ. Ἀνάλαβα ἀπὸ τὴν ἀρρώστια κοιν. Ἐψυχομάχησεν ἔχτε βράδυ ὁ δεῖνα, μὰ σήμερα πάλι ν' ἀνελαβισμένος Ἀπύρανθ. Συνών. ἀναδίνω **B 1 γ**, ἀναζῶ **A 1**, ἀναθάλλω **A 2**, ἀνακαρῶνω (I) **1**, δυναμώνω, καρδαμώνω. **β)** Μέσ. ἀνακουφίζομαι Θράκ. (Μυριόφ.): Ἀνελήφκα κομμάτι. 3) Ἐπανακτῶ τὰς προτέρους οἰκονομικὰς μου δυνάμεις κατόπιν πτωχείας, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν οἰκονομικὴν κατάστασιν λόγ. σύννηθ.: Αὐτὸς ὁ ἔμπορος ἔχασε πολλὰ καὶ δὲ μπορεῖ ν' ἀναλάβῃ. 4) Τρέπομαι εἰς τὸ καλῦτερον, βελτιώνομαι, συνήθως ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως Τῆν.: Ἀναλαβαίν' ὁ καιρὸς. Συνών. καλυτερεύω, ἀντίθ. χειροτερεύω.

5) Ἀναξωπυροῦμαι, ἐπὶ πυρὸς Κάρπ.: Ἀ'λε δαί'ς τὴ φωτιά ν' ἀναλάῃ (βάλε δαδι κτλ.) Πβ. ἀνακαρῶνω (II) **A 1**.

ἀναλαβή ἡ, Μακεδ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαβαίνω.

Μανία: Κί μιὰ κι δυό, σὰν νὰ τὸν πῆρι μιὰ ἀναλαβή, τρέξ' ὅσον γιὰ νὰ τὸν προφτάσ' (ἐκ παραμυθ.) Συνών. τρέλλω.

ἀναλάζω ἁμάρτ. ἀνελάζω Κάρπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. λάζω παρὰ τὸ λάμνω.

I) Καταστρέφω, ἐπὶ φυτῶν, δένδρων κττ. (διὰ τὴν σημ. πβ. τὸ ἀπλοῦν λάμνω = ὀργώνω): Ἐνέλασαν τὸν περίολον συγκλασκορμόριζα (συγκλαδοκορμόριζα, ἄρδην, σύρριζα). **II)** Ἀναδίδω βλαστούς, βλαστάνω: Ἐνελάσε τ' ἀμπέλι. Ἐνελάσαν τὰ σπαργιά.

ἀνάλαιμα ἐπίρρ. σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀνά-λιμα βόρ. ἰδιώμ. ἀνάγλιμα Κάρπ. ἀνέγλιμα Κάρπ. ἀνάμαιλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀνέμαιλα Σέριφ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνάλαιμος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Φωσκόλ. Φορτουν. Ἰντερμ. Β στ. 169 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «πρικὺ νὰ σῶβγῃ, ἀνάλαιμα, σκληρὸ κι ἀσβολωμένο».

I) Ἄνω πρὸς τὸν λαιμόν, πρὸς τὸν φάρυγγα, ἐπὶ τοῦ ἐμοῦντος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Τοῦ ῥθε τὸ φαεῖ ἀνάλαιμα (ἔκαμε ἐμετὸν) Ἡπ. Νὰ σοῦ βγῇ ἀνάλαιμα τὸ ψωμί ποῦ μῶφαγες! (ἀρά) Ἡπ. || Φρ. Μοῦ βγαίνει - μοῦ βγῆκε - μοῦ πῆγε - μοῦ ῥθε - μοῦ τῶγαλε ἀνάλαιμα τὸ φαεῖ (ὅταν τις τρώγων στενοχωρεῖται ἢ αὐτὸς καθ' ἑαυτὸν ἢ ὑπὸ ἄλλου καὶ δὲν ἡμπορεῖ νὰ εὐχαριστηθῇ). Συνών. φρ. μοῦ τό βγαλε ἀπὸ τὴ μύτι - μοῦ ῥθε ἀπὸ τὴ μύτι - μοῦ τό βγαλε ξινὸ τὸ φαεῖ) σύννηθ. Κατ' ἐπέκτασιν ἢ φρ. λέγεται καὶ εἰς ἄλλας περιστάσεις, καθ' ὅς εὐχάριστόν τι πρᾶγμα ἀκολουθεῖται ὑπὸ δυσαρέστου: Τοῦ βγαν τὰ γέλια ἀνάγλιμα Κάρπ. Ἀνέγλιμα τοῦ βγεν ἢ χαρὰ αὐτόθ. Ἡβγεν ἀνάμαιλα τὸ γλέντι Ἀπύρανθ. Ὅτι καλὸ κάμω βγαίνει ἀνά-μαιλα αὐτόθ. Ἀνέμαιλά σου ἤβγησε ἢ γυναῖκα Σέριφ. Μοῦ βγῆκε ἀνάλαιμα (ὅτι ἐνόμιζα καλὸν μοῦ ἀπέβη κακὸν) Ἡπ. Θὰ σοῦ τὸ βγάλω ἀνάλαιμα! (δι' ὅτι μοῦ ἀφῆρεσες θὰ σὲ ἐκδικηθῶ!) Κρήτ. 2) Μὲ τὸν λαιμόν πρὸς τὰ ἄνω, ἀνεστραμμένον Σάμ.: Τοῦν ἔσφαξι ἀνάλαιμα. Θὰ σὲ γδάρουν ἀνάλαιμα! (ἀπειλή).

ἀναλαιμαργγιά ἡ, Εὐβ. (Πλατανιστ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμαργγιά παρὰ τὸ λαιμαργία.

Ἀπληστία περὶ τὴν τροφήν, ἀδηφαγία. Συνών. λαιμαργία.

* **ἀναλαίμι** τό, ἀλαίμι Σκόπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμί.

Μανδήλιον, διὰ τοῦ ὁποίου αἱ γυναῖκες περιβάλλουν τὸν λαιμόν των. Πβ. ἀναγούλα (II).

ἀνάλαιμος ἐπίθ. ἁμάρτ. ἀνάλιμος Ἡπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ οὐσ. λαιμός.

Ὁ ἀνερχόμενος ἐκ τοῦ στομάχου πρὸς τὸν φάρυγγα: Τοῦ φαεῖ μοῦ βγῆκι ἀνάλιμον.

ἀναλαλητὸ τό, ἐνιαχ. ἀνιλαλ'τό Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναλαλῶ. Τὸ ἀνιλαλ'τό ἐκ τοῦ ἁμαρτ. ἀνελαλητό.

Ὁ ἐκ φωνῶν καὶ ζωνῶν συνομιλῶν θόρυβος ἐνθ' ἄν.: Μὴ πῆραν τ' ἀφτιά μ' μὴ τ' ἀνιλαλ'τό Ἰμβρ.

